

Джлго време дѣдо Либенъ са кикотилъ и плакалъ отъ смѣхъ, и най-послѣ принялъ сериозенъ видъ, и рѣкалъ: „Азъ вида, мой синко, че ти си готовъ вече за женене; иска ти са жененето . . . Ако да би та пратилъ да покосишъ ливадата, или ако да би та турилъ да ми прекроишъ контошътъ, то ти би побѣгналъ чакъ въ Загорето; а когато е работата за женене, то ти тичашъ камъ нея като муха на медъ. Ехъ, ама си юнакъ! „Хайде, Манго, да пасеме овците.“ — „Студено е овчарко.“ „Хайде, Манго, да ѣдеме.“ — „Да ѣдеме зеръ! не ли сме дружина, да са слушаеме!“ А знаешъ ли, мой синко, чие момиче искамъ да ти зема?

— Не, тато, не зная.

— Ако не знаешъ, то азъ ща да ти кажа; ала ти по-напредъ трѣба да ми са поклонишъ и да ми цѣлунешъ ржката.

Павлинъ изкавалилъ три поклона и при-